

Prejudiciële vragen

- 1) Heeft het beginsel dat persoonsgegevens, in een vorm die het mogelijk maakt de betrokkenen te identificeren, niet langer mogen worden bewaard dan noodzakelijk is voor de verwezenlijking van de doeleinden waarvoor zij worden verzameld of vervolgens worden verwerkt, als bedoeld in artikel 6, onder e), van richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995⁽¹⁾, uitgevoerd [bij] decreto legislativo nr. 196 van 30 juni 1968, voorrang boven en staat het derhalve in de weg aan het door het handelsregister tot stand gebrachte openbaarmakingsstelsel, als voorzien in de Eerste richtlijn 68/151/EEG van de Raad van 9 maart 1968⁽²⁾, alsmede in het nationale recht in art. 2188 codice civile (burgerlijk wetboek) en art. 8 van wet nr. 580 van 29 september 1993, voor zover dat vereist dat eenieder zonder beperking in de tijd kennis kan nemen van de daarin opgeslagen persoonsgegevens?
- 2) Staat artikel 3 van de Eerste richtlijn 68/151/EEG derhalve toe dat deze gegevens, in afwijking van de regel dat de in het handelsregister openbaar gemaakte gegevens voor onbepaalde tijd worden opgeslagen en door eenieder kunnen worden ingezien, niet langer onderworpen zijn aan 'openbaarmaking' in deze tweeledige betekenis, doch gedurende slechts een beperkt tijdsbestek en voor een specifieke groep ontvangers beschikbaar zijn, op grond van een beoordeling van het specifieke geval door de beheerder van het gegeven?

-
- ⁽¹⁾ Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (PB L 281, blz. 31).
- ⁽²⁾ Eerste richtlijn 68/151/EEG van de Raad van 9 maart 1968 strekkende tot het coördineren van de waarborgen, welke in de lidstaten worden verlangd van de vennootschappen in de zin van de tweede alinea van artikel 58 van het Verdrag, om de belangen te beschermen zowel van de deelnemers in deze vennootschappen als van derden, zulks ten einde die waarborgen gelijkwaardig te maken (PB L 65, blz. 8).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Audiencia Provincial de Cantabria (Spanje)
op 7 augustus 2015 — Liberbank, S.A./Rafael Piris del Campo**

(Zaak C-431/15)

(2015/C 354/24)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Audiencia Provincial de Cantabria — Sección 4

Partijen in het hoofdgeding

Appellante: Liberbank, S.A.

Geïntimeerde: Rafael Piris del Campo

Prejudiciële vragen

- 1) Is de beperking van de terugwerkende kracht van een uitspraak waarbij een bodemrentebeding in een consumentenovereenkomst oneerlijk wordt bevonden en dus nietig wordt verklaard, verenigbaar met het beginsel dat oneerlijke bedingen niet bindend zijn en met de artikelen 6 en 7 van richtlijn 93/13/EEG⁽¹⁾ van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten?
- 2) Is de instandlating van de gevolgen van een in een consumentenovereenkomst opgenomen bodemrentebeding dat oneerlijk wordt bevonden en dus nietig wordt verklaard, verenigbaar met de artikelen 6 en 7 van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten?

- 3) Is het verenigbaar met de artikelen 6 en 7 van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten dat de terugwerkende kracht van een uitspraak waarbij een bodemrentebeding in een consumentenovereenkomst oneerlijk wordt bevonden en dus nietig wordt verklaard, wordt beperkt op grond dat er een risico van ernstige verstoringen van de economische openbare orde bestaat en op grond van de goede trouw?
- 4) Indien de vorige vraag bevestigend wordt beantwoord, is het verenigbaar met de artikelen 6 en 7 van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten dat, bij een individuele vordering tot nietigverklaring van een oneerlijk beding in een consumentenovereenkomst, het bestaan van een risico van ernstige verstoringen van de economische openbare orde wordt vermoed, of moet dit risico worden onderzocht en beoordeeld aan de hand van concrete economische gegevens waaruit kan worden afgeleid dat de toekenning van terugwerkende kracht aan de uitspraak tot nietigverklaring van een oneerlijk beding macro-economische gevolgen heeft?
- 5) En is het, ingeval een individuele vordering tot nietigverklaring van een oneerlijk beding in een consumentenovereenkomst wordt ingesteld, verenigbaar met de artikelen 6 en 7 van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 [betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten] dat het risico van ernstige verstoringen van de economische openbare orde wordt beoordeeld in het licht van de economische gevolgen die het instellen van een individuele vordering door een groot aantal consumenten zou hebben? Of moet dat risico integendeel worden beoordeeld aan de hand van de economische gevolgen van een specifieke individuele vordering van een consument?
- 6) Indien de derde vraag bevestigend wordt beantwoord, is het verenigbaar met de artikelen 6 en 7 van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten dat de goede trouw wordt beoordeeld op basis van een abstracte beoordeling van het gedrag van een willekeurige verkoper?
- 7) Of moet, overeenkomstig de uitlegging van artikel 6 van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten, die goede trouw in elk specifiek geval worden onderzocht en beoordeeld in het licht van het concrete gedrag van de verkoper bij het sluiten van de overeenkomst en het hierin opnemen van het oneerlijke beding?

⁽¹⁾ PB L 95, blz. 29.

Beroep ingesteld op 6 augustus 2015 — Europese Commissie/Italiaanse Republiek

(Zaak C-433/15)

(2015/C 354/25)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: P. Rossi, D. Nardi, J. Guillem Carrau, gemachtigden)

Verwerende partij: Italiaanse Republiek

Conclusies

De Europese Commissie verzoekt het Hof:

- a) te verklaren dat de Italiaanse regering is tekortgeschoten in de verplichtingen die op haar rusten krachtens de relevante bepalingen van Unierecht die van toepassing zijn op het betrokken verkoopseizoen, en meer bepaald de artikelen 1 en 2 van verordening (EG) nr. 3950/92 ⁽¹⁾, artikel 4 van verordening (EG) nr. 1788/2003 ⁽²⁾, de artikelen 79, 80 en 83 van verordening (EG) nr. 1234/2007 ⁽³⁾, alsook — wat de uitvoeringsbepalingen van de Commissie betreft — artikel 7 van verordening (EG) nr. 536/1993 ⁽⁴⁾, artikel 11, leden 1 en 2, van verordening (EG) nr. 1392/2001 ⁽⁵⁾ en tot slot de artikelen 15 en 17 van verordening (EG) nr. 595/2004 ⁽⁶⁾, aangezien zij niet heeft gegarandeerd dat de extra heffing die verschuldigd was voor de in Italië gerealiseerde productie die het niveau te boven ging van de nationale quota, vanaf het eerste verkoopseizoen waarin de extra heffing effectief is opgelegd in Italië (1995/1996) tot het laatste seizoen waarin in Italië overproductie heeft plaatsgevonden (2008/2009), daadwerkelijk ten laste is gelegd van de individuele producenten die tot een productieoverschot hadden bijdragen en dat deze heffing, bij rechtstreekse verkoop, door de verwerfer of de producent op tijd is betaald, na kennisgeving van de hoogte van het te betalen bedrag, of — indien niet binnen de gestelde termijnen is betaald — is ingeschreven op de rol en eventueel is ingevorderd van diezelfde verwervers of producenten;